

Szokták mondani, hogy van pár olyan dolog az életben, amit az egyszerű rugóra járó férfiak soha nem tudnak megunni: a sört, a focit, a szexet és az AC/DC-t. Bővíthető a lista tetszés szerint, de most csak az első hárommal foglalkozunk. Amúgy meg van egy régi nagy igazság a harmadik-negyedikkel kapcsolatosan is, egyik barátom pár éve kente az arcomba: „**A nők jönnek-mennek, de az AC/DC marad**”

. Mi tagadás, igaza volt.

Valahogy így vagyok a focival is, s főleg a kétévente soros nagy tornákkal, vagyis a világ- és Európa-bajnokságokkal – 1990 óta gyakorlatilag nem volt olyan meccs ezeken, amit ne néztem volna meg (azelőtt ugye, Petőfi-rádió vagy bulgárantenna), **nagyon kevés kivétel azért becsusszant.**

Ma is el tudom mondani, hogy egyik vagy másik döntőt, elődöntőt, nagymeccset melyik barátnőmmel néztem

és hogy mi történt azalatt.

Vannak emlékezetesen unalmas meccsek és vannak emlékezetesen jó meccsek – amikor az aktuális barátnőé, vagy mégis az övé volt a főszerep abban a bizonyos másfél órában. Egy-két kivételtől eltekintve szinte mindig volt mellettem „valaki”, akinek így vagy úgy, de el kellett fogadnia a fociörülete(me)t. És igenis, lehet a barátnőt is kombinálni a focival, nemcsak a sört.

Csak rá kell vezetni, s onnan már tőle függ az egész. Ha az ember türelmes és szeret beszélni a futballról, erről a csodálatos játékról, akkor a csajod is észreveszi egy idő után, hogy ez a dolog nem arról szól, hogy huszonkét hülyegyerek fut a labda után. Ha nem is győződ meg arról, amiről téged [Bill Shankly](#) („Vannak, akik azt hiszik, a futball olyannyira fontos, hogy úgyszólván élet-halál kérdése. Mindig elszomorít, ha ilyen véleményt hallok. Biztosíthatok mindenkit: a futball sokkal, de sokkal fontosabb.”) , de azért

szép eredményeket lehet elérni.

Még akkor is, ha ehhez néha te is engedsz – nem tud nem eszembe jutni hirtelen két meccs. A 2000-es Eb spanyol-jugoszláv meccs (4-3, a torna talán legfordulatosabb meccse volt) utolsó perceiben olyformán „pozicionálódtam” az ágyon, hogy úgyis mindent láttam, s a 2006-os Ukrajna-Svájc nyolcaddöntő pedig annyira unalmas volt, hogy csak a büntetőrúgásokra fordultunk a tévé felé – a svájciak ott se tudtak gólt lőni. 2002-ben az Olaszország-Ecuador meccsből sem maradt meg sok Vieri két gólján kívül, illetve egyébről emlékezetes. 2004-ben a görög-francia meccs alatt elvették a villanyt...

Szóval, néha a körülmények hozzák, helyzet ugyanúgy adódik, mint a pályán. És le lehet szűrni tapasztalatokat, amik alapján kategorizálhatjuk a csajokat foci szempontjából. Különböző típusok voltak, szigorúan saját tapasztalat.

Egy. **Aki miattam szerette meg a focit.** Elkezdtünk járni, elkezdtünk focimeccseket nézni, pont vébé volt. Néha nem egy csapatnak szurkoltunk, de néha felhív ma is, hogy látta ezt vagy azt a meccset, milyen jó volt. És hogy rám gondolt.

Kettő. **Aki miattam utálta meg a focit.** Azelőtt bírta. De azt már nem, hogy éjnek idején felordítok, üvöltök torkomszakadtából, kiugrok az ágyból, vagy huszonévesen úgy böögök egy eredmény miatt, mint egy taknyos kölyök, kinek elvették valamijét.

Három. **Aki előtte is, utána is közömbös maradt.** Mármint a foci iránt, irántam nem. Ott volt mellettem, de belealudt a döntőbe. Vagy ott sem volt. Néha lejött, megnézte, hogy focizok. Nem hitte el, hogy most éppen azért jól (másképp egyáltalán nem...), mert ő ott van.

Négy. **Aki előttem is bírta, s utánam is bírja.** S nemcsak azt, hogy egyik vagy másik játékos

jól néz ki, "jópasi". Néztük, együtt. Néha nem egy csapatnak szurkoltunk, vitatkoztunk. Nem kellett elmagyarázni a lesszabályt.

Öt. **Akinek a foci miatt jöttem be.** Évekkel utána mondta el, hogy (többek között) azért, mert látta, amint kedvenc csapatom győzelme után kocsmában ünnepelek (sállal a nyakamban torkomszakadtából énekeltem).

Hat. **Aki miattam fogja megszeretni.** Hát ezt meglátjuk..! Jön az Eb.